



Genel Yayın: 2628

Hümanizma ruhunun ilk anlayış ve duyuş merhalesi, insan varlığının en müşahhas şekilde ifadesi olan sanat eserlerinin benimsenmesiyle başlar. Sanat şubeleri içinde edebiyat, bu ifadenin zihin unsurları en zengin olanıdır. Bunun içindir ki bir milletin, diğer milletler edebiyatını kendi dilinde, daha doğrusu kendi idrakinde tekrar etmesi; zekâ ve anlama kudretini o eserler nispetinde artırması, canlandırması ve yeniden yaratmasıdır. İşte tercüme faaliyetini, biz, bu bakımdan ehemmiyetli ve medeniyet dâvamız için müessir bellemekteyiz. Zekâsının her cephesini bu türlü eserlerin her türlüüne tevcih edebilmiş milletlerde düşüncenin en silinmez vasıtası olan yazı ve onun mimarisi demek olan edebiyat, bütün kütlenin ruhuna kadar işliyen ve sinen bir tesire sahiptir. Bu tesirdeki fert ve cemiyet ittisali, zamanda ve mekânda bütün hudutları delip aşacak bir sağlamlık ve yaygınlığı gösterir. Hangi milletin kütüphanesi bu yönden zenginse o millet, medeniyet âleminde daha yüksek bir idrak seviyesinde demektir. Bu itibarla tercüme hareketini sistemli ve dikkatli bir surette idare etmek, Türk irfanının en önemli bir cephesini kuvvetlendirmek, onun genişlemesine, ilerlemesine hizmet etmektir. Bu yolda bilgi ve emeklerini esirgemiyen Türk münevverlerine şükranla duyguluyum. Onların himmetleri ile beş sene içinde, hiç değilse, devlet eli ile yüz ciltlik, hususi teşebbüslerin gayreti ve gene devletin yardımı ile, onun dört beş misli fazla olmak üzere zengin bir tercüme kütüphanemiz olacaktır. Bilhassa Türk dilinin, bu emeklerden elde edeceği büyük faydayı düşünüp de şimdiden tercüme faaliyetine yakın ilgi ve sevgi duymamak, hiçbir Türk okuru için mümkün olamayacaktır.

23 Haziran 1941

Maarif Vekili

Hasan Âli Yücel

HASAN ÂLİ YÜCEL KLASİKLER DİZİSİ

L. N. TOLSTOY  
İNSAN NEYLE YAŞAR?

ÖZGÜN ADI  
Чем Люди Живы?

(Чем Люди Живы?  
Упустишь Огонь – Не Потушишь  
Свечка  
Девчонки Умнее Стариков  
Много Ли Человеку Земли Нужно  
Ильяс)

RUSÇA ASLINDAN ÇEVİREN  
KORAY KARASULU

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2012  
Sertifika No: 11213

EDİTÖR  
ALİ ALKAN İNAL

GÖRSEL YÖNETMEN  
BİROL BAYRAM

GRAFİK TASARIM VE UYGULAMA  
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

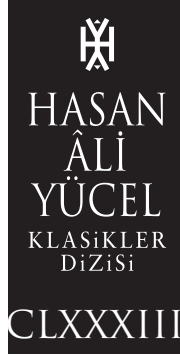
1. BASIM, EYLÜL 2012, İSTANBUL

ISBN 978-605-360-701-4 (CİTLİ)  
ISBN 978-605-360-703-8 (KARTON KAPAKLI)

BASKI  
YAYLACIK MATBAACILIK  
LİTROS YOLU FATİH SANAYİ SİTESİ NO: 12/197-203  
TOPKAPI İSTANBUL  
(0212) 612 58 60  
Sertifika No: 11931

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.  
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında  
gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla  
çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI  
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL  
Tel. (0212) 252 39 91  
Fax. (0212) 252 39 95  
www.iskulttur.com.tr



L. N. TOLSTOY  
İNSAN NEYLE YAŞAR?

RUSÇA ASLINDAN ÇEVİREN:  
KORAY KARASULU

TÜRKİYE  BANKASI  
Kültür Yayınları







## *İçindekiler*

İnsan Neyle Yaşar.....	1
Kıvılcımı Söndürmeyen Ateşi Zapt Edemez.....	29
Mum.....	47
Kızlar Büyüklerden Akıllıymış.....	59
İnsana Çok Toprak Gerekir mi?.....	63
İlyas.....	81





## Çevirmenin Notu

Tolstoy, uzun ömrü boyunca “insan”ı ilgilendiren hemen her konuya olduğu gibi pedagojiye ve eğitime de epeyce kafa yormuştur. Öncelikle her yaştan öğrenciyi, sonra da halkın her kesimini hedefleyerek, 1872-1886 yılları arasında yazdığı hikâyeleri dört “okuma kitabı”nda (Ruskiye Knigi Dlya Çteniya) toplamıştır. Bir bölümü halk masallarından, kıssalardan, menkıbelerden esinlenen ve gayet yalın bir dille yazılmış olan hikâyeler kısa sürede geniş bir okur kitlesine ulaşmıştır.

Bu hikâyelerin çoğu dilimize çevrilmiş, *Halk İçin Hikâyeler* adıyla hazırlanan üç kitaplık seçkinin ilk kitabını 1946 yılında Milli Eğitim Bakanlığı yayımlamıştır. İlk kitabın çevirisini D. Sorakin ve S. Aytekin, 1949 yılında yayınlanan ikinci ve üçüncü kitapların çevirisini ise O. Peltek yapmıştır.

Kitabımızda yer alacak hikâyelerin seçiminde M.E.B. basımlarını esas aldık. Hasan Âli Yücel Klasikler Dizisi’nde yayınlanacak diğer iki kitapta da M.E.B. basımlarındaki seçim esas alınacak.

Elinizdeki kitaptaki altı hikâyenin tamamı, Tolstoy’un yazdığı dördüncü kitaptan, *Çetvertaya Ruskaya Kniga Dlya Çteniya*’dandır. Çeviride Tolstoy’un yirmi iki ciltlik toplu eserlerinin dokuzuncu cildi, *Sobraniye Soçinenii v 22 Tomah, Tom Desyatii* kullanılmıştır.

Koray Karasulu







## *İnsan Neyle Yaşar*

Biz kardeşleri sevdiğimiz için  
ölümden yaşama geçtiğimizi bili-  
yoruz. Sevmeyen ölümden kalır

(1. Yuhanna 3:14. bap)

Dünya malına sahip olup da  
kardeşini ihtiyaç içinde gördüğü  
halde ondan şefkatini esirgeyen  
kişide Tanrı'nın sevgisi olabilir mi?

(1. Yuhanna 3:17. bap)

Yavrularım, sözle ve dille değil,  
eylemle ve içtenlikle sevelim.

(1. Yuhanna 3:18. bap)

Çünkü sevgi Tanrı'dandır. Se-  
ven herkes Tanrı'dan doğmuştur ve  
Tanrı'yı tanır.

(1. Yuhanna 4:7. bap)

Sevmeyen kişi Tanrı'yı tanımaz.  
Çünkü Tanrı sevgidir.

(1. Yuhanna 4:8. bap)

Hiç kimse hiçbir zaman Tanrı'yı  
görmüş değildir. Ama birbirimizi

seversek, Tanrı içimizde yaşar ve sevgisi içimizde yetkinleşmiş olur.

(1. Yuhanna 4:12. bap)

Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar.

(1. Yuhanna 4:16. bap)

“Tanrı’yı seviyorum” deyip de kardeşinden nefret eden yalancıdır. Çünkü gördüğü kardeşini sevmeyen, görmediği Tanrı’yı sevemez.

(1. Yuhanna 4:16. bap)

## I

Vaktiyle karısı ve çocuklarıyla bir mujik kulübesinde yaşayan bir ayakkabıcı vardı. Ne ev kendinindi, ne toprağı vardı; ailesini de sadece ayakkabıcılıkla geçindirirdi. Ekmek pahalı, emek ucuzdu; kazandığını yiyeceğe yatırırđı. Ayakkabıcının karısıyla paylaştığı bir gocuğı vardı ama giye giye üstlerinde paralanmıştı; iki yıldır bir koyun postu alıp yeni bir gocuk dikmek için para biriktiriyordu ayakkabıcı.

Sonbahara doğru biriktirdi parayı: Karısının sandığında üç ruble vardı, köydeki mujiklerden de beş ruble yirmi kapık alacağı.

Sabah olur olmaz post için köye gitmeye hazırlandı ayakkabıcı. Karısının pamuklu Çin bezinden ceketini geçirdi gömleğinin üzerine, onun üstüne de bir kaftan; üç rubleyi cebine koydu, baston niyetine bir dal kırdı ve kahvaltının ardından çıktı. “Mujiklerden beş rubleyi

alır, üç rubleme eklerim; sonra da gider postu alırım,” diyordu kendi kendine.

Ayakkabıcı köye indi, mujiklerden birine uğradı ama adam evde yoktu; karısı da gelecek hafta göndereceğini söyleyip para falan vermedi. Sonra bir diğerine uğradı ama adam parası olmadığına yeminler etti ve sadece yirmi kapık verebileceğini söyledi, fakat çizmelerini onarması şartıyla. Ayakkabıcı da postu veresiye alabileceğini düşündü; ancak satıcı buna razı olmadı.

— Paran varsa, –dedi,– dilediğini alırsın, veresiye satışı iyi biliriz.

Böylece hiçbir işini halledemeyen ayakkabıcının eline sadece yirmi kapık ve bir çift keçe çizme geçmişti.

Bu işe canı sıkılan ayakkabıcı yirmi kapığı de votkaya yatırıp, postu alamadan evine yollandı. Sabah soğuktan donuyordu, içtikten sonra gocuğu olmasa da birden ısınmış gibi geldi ona. Ayakkabıcı değneğiyle donmuş toprağa vurup, diğer elindeki keçe çizmeleri sallayarak yürürken şöyle diyordu kendi kendine:

— İşte gocuksuz da ısındım. Bir kadehçik içtim, tüm damarlarım açıldı. Gocuğa gerek yok. Derdi tasayı da unuttum, yoluma gidiyorum. İşte böyle bir adamım ben! Ne diye takayım kafama? Gocuksuz da yaşarım. Hiç lazım değil bana. Yalnız bizim kocakarının canı sıkılacak. Ama ayıp şey doğrusu: Sen çalış dur, elin herifi beş para vermesin. Fakat dur bakalım hele: Parayı bir getirme de gör bakalım nasıl alıyorum paçanı aşağı, yemin ederim alacağım paçasını aşağı! Bu ne böyle yahu? Yirmi kapık veriyor bir de! Ne yapayım ki yirmi kapikle? Bir tek atarsın o kadar. Bir de fakirlik diyor. Sen fakirsin de ben değil miyim? Evin var, sığırın var, her şeyin var, bense nah böyle dımdızlak; sen ekmek yaparsın, ben satın alırım... Haftada üç ruble

sadece ekmeğe gider. Şimdi eve döneceğim ekmeğe yok; yine gidecek bir buçuk ruble. Madem öyle öde borcunu arkadaş.

Böyle konuşarak köşedeki küçük kiliseye yaklaşan ayakkabıcı, kilisenin arkasında beyaz bir şey gördü. Hava kararmaya başlamıştı. Dikkatle baktıysa da ne olduğunu çıkaramadı. “Taş desem, burada öyle bir taş yoktu. Hayvan mı acaba? Yok, hayvana da benzemiyor. Baş insan başına benziyor ama bembeyaz. Hem burada insan ne gezer?”

Biraz daha yaklaşınca açıkça gördü beyazlığı. Tuhaf bir şeydi: Ölü mü diri mi belli olmayan, kilisenin duvarına yaslanmış, kıpırdamadan oturan çırılçıplak bir adam vardı karşısında. Korkmuştu ayakkabıcı, “Adamcağızın birini öldürüp soymuşlar, bir de buraya atmışlar,” diye geçirdi içinden, “yanına gitsem iş alırım başıma.”

Sonra yürüyüp geçti adamın yanından. Adamı görmezden gelip kiliseden uzaklaşmıştı. Biraz yürüdükten sonra dönüp kiliseye baktı: Adam artık duvara yaslanmıyordu, hatta kımıldanıp ona bakmıştı sanki. Ayakkabıcı iyice korktu ve şöyle düşündü: “Yanına dönsem mi, yoksa çekip gitsem mi? Dönsem daha kötüsü gelmesin başıma? Nasıl biri olduğunu nereden bileyim? Herhâlde hayırlı bir iş için düşmedi buraya. Ya üstüne atlayıp seni boğarsa, kaçacak yer de yok ki. Boğmasa bile başa bela olur. Elin çıplağıyla ne yapacaksın? Üstümdeki son giysiyi de çıkarıp veremem ya! Aman Tanrı esirgesin!”

Sonra birden dönüp yoluna devam etti. Kiliseyi iyice geride bırakmak üzereydi ki vicdanı sızladı.

Yolun ortasında duruverdi ayakkabıcı.

— Ne yapıyorsun be Semyon? —dedi kendi kendine.— Adam orada yokluktan geberip gidiyor, sense korkup

tabanları yağlıyorsun. Çok mu zenginsin de paranı çaldırmaktan korkuyorsun? Yuh sana Semyon, utan!

Sonra dönüp adamın yanına gitti Semyon.

## II

Semyon adama yaklaşıp inceledi: Gücü kuvveti yerinde bir delikanlıydı, vücudunda yara izi falan da görünmüyordu, yalnız üşümüş, korkmuş gibiydi; duvara yaslanmış oturuyor, başını kaldıracak hali kalmamış gibi Semyon'a dönüp bakmıyordu. İyice yaklaştı Semyon, adam birden ayılmış gibi başını kaldırıp ona baktı. Bakışı hoşuna gitmişti Semyon'un. Elindeki çizmeleri yere attı, kuşağını çıkarıp çizmelerin üzerine koydu ve kaftanını çıkardı.

— Hiç konuşma! –dedi.– Giy haydi şunu! Haydi giy!

Semyon kolundan tutup kaldırmaya çalıştı. Adam ayağa kalktı. Semyon ince yapılı, tertemiz görünen adamın tatlı bir yüzü olduğunu fark etti, eli ayağı da sapasağlamdı. Semyon kaftanını onun omuzlarına attı, beriki bir an kollarını geçiremedi. Semyon adamın ellerini tutup kaftanın kollarına geçirdi, güzelce sarıp önünü kapattı ve kuşağını da beline doladı.

Lime lime kasketini de çıkarıp çıplak adamın kafasına geçirmek istediye de kendi kafası üşüdü, “Benim kafam kel,” diye düşündü, “bununsa kıvrır kıvrır saçları var.” Tekrar giydi kasketini. “İyisi mi çizmeleri giydireyim.”

Adamı oturtup çizmeleri de giydirdi. Adamı güzelce giydirdikten sonra şöyle dedi ayakkabıcı:

— İşte oldu kardeş. Haydi biraz kıpırda da ısın. Geri kalan her şey sonra da hallolur. Yürüyebilecek misin?